

De verloren zoon

Dit overbekende verhaal stelt ons vandaag voor de moeilijke opdracht om voorbij het cliché te geraken. (...) Het verhaal maakt deel uit van een drieluik in Lucas 15: het verloren schaap, de verloren drachme en de verloren zoon. Deze drie parabels bedoelen Jezus' omgaan met randfiguren te verantwoorden. Hij heeft daar namelijk vanwege de Farizeeën niet mis te verstane kritiek op gekregen: tollenaars en zondaars zijn niet rein, daar ga je niet mee om. Met de parabel van vandaag brengt Jezus de problematiek tot in de intimiteit van het gezin. Het uitsluiten van medemensen om wat dan ook schaaft een samenleving tot in haar kleinste kern. (...)

Het verhaal wil dat de zoon weggaat naar een ver land: Een Oddyseus. (...) En dan de ontmoeting waar het enige wat de vader wil is dat de jongen zich niet schaamt. Ook hier weer geen moraliserend vingertje of het vastleggen van de condities, maar feest. Het krijgen van een gedetailleerd schuldverslag is van geen tel. We hoeven op zo'n moment niet te weten wat zich in het hart van een ander afspeelt. Op zo'n moment telt alleen de ander met waardigheid bekleeden. Dat is de weg van dood naar leven. (...)

Dit verhaal geeft zeker te denken.

De theologe Lytta Basset benoemt dit verhaal als *le pardon originel*. Een God die vandaag verschijnt als vergevend, ontfermend, bijna als een voorwaardelijkheid voor herstel van relaties en perspectief van samenleven. Doet gij ook zo!

Voor een zeer persoonlijk punt wil ik Augustinus aan het woord laten: 'Het heeft geen zin met de vinger naar anderen te wijzen. Zoek niet de ongerechtigheid uit te roeien als iets vreemds buiten jezelf; zie wat er in jezelf met jou strijdt.' Deze oproep tot gewetensonderzoek doet mij denken aan een gesprekje met een hoogbejaarde vrouw in het rusthuis. Ze vertelde over haar kindertijd, toen ze bij haar moeder over buurmeisjes klaagde, dat haar moeder zei: 'Leg je hand eens op je hoofd en kijk wie daaronder staat.' (...)